

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤΑΓΚΟΣ

Απαιτείται θαύμα

Αποκαμωμένοι από την εξάμηνη ιλαροτραγωδία της λεγόμενης διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και αποκαυνωμένοι από τη ζεστη, οι Έλληνες πολίτες που διατηρούν ακόμη την αίσθηση της πραγματικότητας περιμένουν με δικαιολογημένο σκεπτικισμό την επόμενη φάση. Ενίωσαν ασφαλώς σχετική ανακούφιση όταν ο πρωθυπουργός υπέγραψε, με μεγάλη καθυστέρηση είναι η αλήθεια, τη συμφωνία της 12ης Ιουλίου, αλλά ο συνδυασμός όλων εκείνων που προηγήθηκαν και των άλλων που ακολούθησαν μετά τη συγκεκριμένη ημερομηνία δεν επιτρέπει αισιοδοξία.

Ιδιαίτερα όταν οι ίδιοι άνθρωποι που, είτε ως αντιπολιτευόμενοι είτε ως διαχειριστές της εξουσίας, έκαναν τα πάντα για να οδηγήσουν τη χώρα στην καταβράθρωση αναμένεται ότι στο εξής θα λειτουργούν λογικά,

καθώς την τελευταία στιγμή είδαν το φως το αληθινό. Αν και συνεχίζουν να διακηρύσσουν σε όλους τους τόπους ότι δεν πιστεύουν στη συμφωνία που υπέγραψαν, άρα θεωρούν ότι με τη συγκεκριμένη συνταγή δεν θα σωθεί η χώρα, αλλά θα την εφαρμόσουν...

Αν τα καταφέρουν οι λεγόμενοι -και μακάρι-, θα πρόκειται περί θαύματος. Το πιθανότερο είναι ότι, εφόσον συντελεστεί ένα τέτοιο θαύμα, θα οφείλεται σε άλλους παράγοντες και όχι στα πρόσωπα που σήμερα εκπροσωπούν τον «λογικό» και «εξημερωμένο» ΣΥΡΙΖΑ, εννοώντας φυσικά τον Αλέξη Τσίπρα και τους πιστούς του. Είναι πολύ νωπές ακόμη οι μνήμες των επιδόσεών τους, τις οποίες άλλωστε φροντίζουν να συντηρούν με αντιφατικές και αλλοπρόσαλλες δηλώσεις, όπως και με μια συνεχή

επίδειξη ανικανότητας ακόμη και σε τομείς που υποτίθεται ότι θα ήθελαν να διακριθούν γιατί είναι συμβατοί με τα οράματα και τις εξαγγελίες τους. Τρανό παράδειγμα, η άθλια διαχείριση των παράνομων μεταναστών που καταφτάνουν κατά εκατοντάδες στη χώρα!

Παρ' όλα αυτά, και για λόγους που άλλοι έχουν την εξήγησή τους και άλλοι όχι, ο Αλέξης Τσίπρας εξακολουθεί να έχει απήχηση σε πολύ σημαντικό τμήμα της κοινής γνώμης. Ταυτόχρονα όμως η Ελλάδα, μέσα στην τραγική κατάστασή της, παραμένει όμπρος των εσωκομματικών τριβών και εξελίξεων στον ΣΥΡΙΖΑ και ο πρωθυπουργός δεν δείχνει διάθεση απεγκλωβισμού για να κυβερνήσει τη χώρα. Κρίνοντας μάλιστα από το παρελθόν, δηλαδή την κυριαρχία των Λαφαζναίων και των ακραίων

συνιστωσών στον καθορισμό της πολιτικής γραμμής του κόμματος (τα πολιτικά κείμενα είναι αδιάψευστα ντοκουμέντα), την αντίστοιχη ρητορική, τις επιλογές των υποψήφιων βουλευτών, τη συγκρότηση της κυβέρνησης, τις τοποθετήσεις του Γ. Βαρουφάκη και της Ζωής Κωνσταντοπούλου, μεταξύ άλλων, σε κρίσιμα πόστα, τη στάση του πρωθυπουργού στη λεγόμενη διαπραγμάτευση, τις λανθασμένες εκτιμήσεις του για την Ευρώπη και το διεθνές περιβάλλον και την πλήρη άγνοιά του στα οικονομικά, είναι πολύ αμφίβολο κατά πόσο μπορεί ο ίδιος και οι επιτελείς του να βγάλουν τη χώρα από τα σημερινά αδιέξοδα.

Γι' αυτό λέμε ότι το θαύμα είναι απαραίτητο...

ΑΥΓΗ

Ο δημοκρατικός σύντομος δρόμος

Σε μια περίοδο υψηλής οικονομικής και πολιτικής ρευστότητας, με άγνωστο το αύριο της συμφωνίας με τους δανειστές, του ΣΥΡΙΖΑ και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝ.ΕΛΛ., ηχεί κάπως περίεργα το αίτημα για την καθιέρωση ενός «αναλογικότερου» εκλογικού συστήματος που, στην πραγματικότητα, θα ψαλιδίζει τις πιθανότητες του πρώτου κόμματος να σχηματίσει κυβέρνηση. Ηχεί παράξενα όχι τόσο όταν προέρχεται από κάποιο κόμμα που αφειρητικά συνεχεται από τον στόχο της συμμετοχής σε κυβέρνηση συνεργασίας, όπως το Ποτάμι, όσο όταν προέρχεται -αν και δεν δηλώνεται ρητά- από ένα κόμμα που η στρατηγική των αυτοδύναμων κυβερνήσεων και της εναλλαγής στην εξουσία βρίσκεται στο DNA του, όπως η Ν.Δ. Πού θυμήθηκαν, στην «τούρλα του Σαββάτου», την απλή αναλογική ή το αναλογικότερο σύστημα;

Συνήθως στην Ελλάδα, όταν ανοίγει ή επιχειρείται να ανοίξει συζήτηση για το εκλογικό σύστημα, έχουν μυρίσει εκλογές και υπάρχουν προφανείς κομματικές σκοπιμότητες. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, ισχύουν και τα δύο. Το ενδεχόμενο εκλογών είναι σοβαρό, καθώς αποτελεί μία από τις τρεις δυνατότητες που παρέχει το Σύνταγμα στην περίπτωση που κατά την ψηφοφορία επί της συμφωνίας με τους δανειστές στη Βουλή ή το επόμενο διάστημα η κυβέρνηση απολέσει τη στήριξη αριθμού βουλευτών από τις Κ.Ο. ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝ.ΕΛΛ., που θα της αφαιρέσουν τη «δεδηλωμένη» των 151. Σ' αυτή την περίπτωση, ο πρωθυπουργός μπορεί να παραμείνει σε κυβέρνηση μειοψηφίας που θα στηρίζεται από δυνάμεις της σημερινής αντιπολίτευσης, να ζητήσει

τη συγκρότηση κυβέρνησης «ειδικού σκοπού» ή να ζητήσει από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας την προσφυγή στη λαϊκή ετυμηγορία. Παρ' ότι τα δύο πρώτα ενδεχόμενα είναι θεωρητικώς υπαρκτά, στην πραγματικότητα συγκεντρώνουν ελάχιστες πιθανότητες, αφού ούτε καμία λύση «μακράς πνοής» για τη χώρα προσφέρουν και ο Αλ. Τσίπρας έχει διακηρύξει σε όλους τους τόνους ότι «δεν θα γίνει Παπαδήμος». Το πιθανότερο σενάριο, άρα, είναι το τρίτο: Η προσφυγή στον λαό για τη συγκρότηση ισχυρής και σταθερής κυβέρνησης.

Με την προοπτική των εκλογών, σύντομα, το ερώτημα ξανατίθεται και μάλλον μετατρέπεται σε ρητορικό: Ποια η σκοπιμότητα τώρα του δήθεν αναλογικότερου εκλογικού συστήματος, που δεν συνεπάγεται τίποτε άλλο πέραν της αφαίρεσης μέρους των εδρών του μπόνους από το πρώτο κόμμα προς όφελος του δεύτερου; Η αυτονόητη απάντηση θα πρέπει να ενταχθεί στη στρατηγική της «αριστερής παρένθεσης» που επέβαλε ο Αντ. Σαμαράς στη Ν.Δ. και μάλλον συνεχίζει ο Ευ. Μεϊμαράκης. Αν η διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ δεν έκλεισε με κάποιο «ατύχημα» στη διαπραγμάτευση, να εγκλωβιστεί -μέχρι εξοντώσεως- σε κάποια «συμμαχία», κατά προτίμηση, «μεγάλου συνασπισμού». Παρά τα φαινόμενα, κάτι τέτοιο δεν έρχεται και σε αντίθεση με τη στρατηγική των αυτοδύναμων κυβερνήσεων, αφού, όπως έχει αποδειχθεί από την Ιστορία, η στρατηγική της Ν.Δ. διαθέτει και την απαιτούμενη ευελιξία.

Ως συμπέρασμα μπορούμε να πούμε ότι, ναι μεν στη Δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα, αλλά υπάρχουν και σύντομοι δρόμοι.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Κοινωνικός αυτοματισμός

Η επίμονη πίεση του ΔΝΤ να περάσουν οι ομαδικές απολύσεις, να μην επιστρέψουμε στο καθεστώς των συλλογικών συμβάσεων και να ψηφιστεί συνδικαλιστικός νόμος που θα ρυθμίζει τα θέματα των απεργιών έχει φανατικούς οπαδούς στο εσωτερικό της χώρας. Προφανές δημοσιονομικό όφελος δεν πρόκειται να προκύψει επειδή ωστόσο τίποτε δεν είναι ταξικά ουδέτερο και οικονομικά αμερόληπτο -κι ας ισχυρίζονται το αντίθετο οι δανειστές και οι οργανικοί διανοούμενοι του συστήματος- κάποιοι θα ευνοηθούν και μάλιστα σκανδαλωδώς αν τελικώς όλα τα παραπάνω θεσμοθετηθούν.

Ποιων τα συμφέροντα θα ικανοποιηθούν; Των τραπεζών, των ιδιοκτητών μέσων ενημέρωσης και όσων ξένων επενδυτών θα ρίξουν χρήματα στην ελληνική αγορά για να κάνουν δουλειές σ' ένα ειδυλλιακό γι' αυτούς περιβάλλον. Με εξευτελιστικές κατώτατες αμοιβές, με λυμένα τα χέρια τους να προσλαμβάνουν και να απολύουν όποιους γουστάρουν χωρίς έλεγχο από το κράτος και χωρίς να δίνουν λογαριασμό σε κανέναν, με προφυλαγμένα τα νώτα τους στο θέμα της εργασιακής πειθαρχίας, μπορούν βεβαίως να προσδοκούν σε εύκολη και γρήγορη κερδοφορία. Στο μεταξύ, και οι τράπεζες και οι μιντιάρχες θέλουν να απαλλαγούν από μεγάλο μέρος του προσωπικού τους με το μικρότερο δυνατό κόστος (πετσοκομμένες αποζημιώσεις) και ταυτόχρονα να εξοπλιστούν καταλλήλως ώστε να αποτρέψουν τις οργανωμένες εκδηλώσεις διαμαρ-

τυρίας που αναπόφευκτα θα προκαλέσουν οι μαζικές απολύσεις. Ήδη τα πρώτα μηνύματα τα έστειλαν οι ιδιοκτήτες των media.

Οι απολύσεις στον Αντέννα -θα ακολουθήσουν κι άλλες, όπως καταγγέλλουν οι εργαζόμενοι- καθώς και οι απειλές των υπόλοιπων καναλιών, ότι αν η κυβέρνηση δρομολογήσει τις αλλαγές στο ραδιοτηλεοπτικό τοπίο θα υποχρεωθούν να διώξουν κόσμο («γιατί δεν βγαίνω μάνα μου»), είναι η πικρή απάντηση του συστήματος, πασοπαλισμένη φυσικά με καταγγελίες για απόπειρα της κυβέρνησης να ελέγξει τα δίκτυα ενημέρωσης και να φιμώσει τις αντιπολιτευτικές φωνές. Η επιδίωξη της μιντιακής ελίτ είναι φανερό: να αλλάξει το γήπεδο της σύγκρουσης και τους αντιπάλους. Το επιχείρημα είναι το εξής: δεν ευθυνόμαστε εμείς που αναγκαζόμαστε με πόνο ψυχής να σας απολύσουμε, αλλά η κυβέρνηση που φέρνει νόμο, ο οποίος θα δυσκολέψει πολύ την κατάσταση, θα αυξήσει σημαντικά το κόστος λειτουργίας των σταθμών και συνεπώς να της ζητήσετε τα ρέστα και επίσης να την εγκαλέσετε γιατί, ενώ εσείς κάνετε τη δουλειά σας, αυτή προσλαμβάνει τους δικούς της στις ΕΡΤ.

Στο δόγιο αυτό σχέδιο που είναι σε πλήρη εξέλιξη πρέπει και η κυβέρνηση ν' αντιδράσει, κυρίως όμως οφείλουν να το κάνουν τα συνδικάτα. Σ' αυτά πέφτει η ευθύνη να μην επιτρέψουν να αναπτυχθεί το φαινόμενο του κοινωνικού αυτοματισμού, που είναι ο σταθερός στόχος της εργοδοσίας.